

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 962/2019
23.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Радојевић, адвокат из ..., против туженог „Nifon security“ ДОО за производњу, унутрашњу и спољну трговину из Ниша, кога заступа Милена Братић Јанковић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 276/18 од 13.12.2018. године, у седници одржаној 23.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 276/18 од 13.12.2018. године, у обавезујућем делу за поништај решења, накнаду штете и трошкове поступка.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 3801/16 од 31.10.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд поништи решење о отказу уговора о раду туженог број ...-.../...-... од 06.12.2013. године, којим му је отказан уговор о раду од 01.12.2012. године и да обавезе туженог да му призна сва права из радног односа почев од 07.12.2013. године и да му на име штете због незаконитог престанка радног односа исплати износ од 182.600,00 динара, са законском каматом од пресуђења, до коначне исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 181.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 276/18 од 13.12.2018. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба тужиоца, укинута првостепена пресуда и пресуђено тако што је поништено као незаконито решење туженог број ...-.../...-... од 06.12.2013. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду од 01.12.2011. године, због повреде радне обавезе утврђене чланом 103. Закона о раду, те је обавезан тужени да тужиоцу призна сва права из радног односа почев од 07.12.2013. године, као и да тужиоцу исплати на име паушалне накнаде штете висину од три минималне зараде које би

тужилац остварио да ради уместо враћања на рад у износу од 58.880,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења, до коначне исплате, под претњом принудног извршења, док се захтев за већи износ од досуђеног до износа од 182.600,00 динара, у висини девет минималних зарада одбија, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 227.750,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до дана исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 24/05 и 55/14) и нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка које би сагласно члану 407. став 1. ЗПП могле бити ревизијски разлог, с обзиром да у поступку пред другостепеним судом није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, на коју ревизија указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на основу уговора о раду од 01.12.2011. године на неодређено време и обављао је послове Решењем туженог од 06.12.2013. године тужиоцу је отказан уговор о раду због учињене повреде радне обавезе, предвиђене одредбом члана 179. став 1. тачка 2. и 3. Закона о раду, јер је неоправдано изостајао са рада више радних дана и то почев од 01.11.2013. године, па надаље. Тужиоцу је стављено на терет да је својом кривицом учинио повреду радне обавезе у вези са одредбом члана 103 Закона о раду, јер о привременој спречености за рад није обавестио послодавца у року од три дана, а потврду лекара (дознаке) је доставио тек дана 19.11.2013. године, као и да је неоправдано изостајао са посла у наведеном периоду. Отказу уговора о раду претходило је упозорење туженог од 12.11.2013. године, у коме су наведени исти разлози за отказ уговора о раду као и у решењу. Првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиоца, имајући у виду да је тужилац у периоду од 08.10.2013. године до 19.11.2013. године био привремено спречен за рад, али да није благовремено у смислу члана 103. Закона о раду обавестио послодавца о наступању привремене спречености за рад, чиме је учинио повреду радне дисциплине (неоправдано изостајање са рада више радних дана) због које му је отказан уговор о раду.

Другостепени суд је након одржане главне расправе нашао да је погрешан закључак првостепеног суда да је тужилац у спорном периоду неоправдано изостао са рада, с обзиром да је тужилац од 08.10.2013. године до 19.11.2013. године био привремено спречен за рад, да је 08.10.2013. године обавестио послодавца да због болести не може да дође на посао, а да је извештај о привременој спречености за рад (са оценом лекарске комисије од 05.11.2013. године), туженом доставио 19.11.2013. године. Из наведеног произлази да је тужени био упознат да је тужилац болестан, а да

је доставом извештаја о привременој спречености за рад од 19.11.2013. године он свој изостанак и оправдао, па није постојала воља и свест тужиоца да не ради код туженог, због чега је поништио наведено решење о отказу. Како тужилац није истакао захтев да се врати на рад код туженог, досуђена му је накнада штете у висини три минималне зараде коју би остварио да је радио, имајући у виду да се ради о човеку који има 27 година живота, да је радио три године и девет месеци код туженог, а да има укупно пет година и седам месеци радног стажа, као и да нема деце, нити издржаваних чланова породице.

Полазећи од наведеног, другостепени суд је правилно оценио да је побијано решење о отказу уговора о раду незаконито, а за свој закључак је дао јасне и потпуне разлоге, које као правилне у свему прихвата и Врховни касациони суд.

Одредбом члана 179. став 1. тач. 2. и 3. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, 54/09), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом или уговором о раду или ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

По оцени Врховног касационог суда за правилну примену отказног разлога из наведене законске одредбе, а у односу на повреду која се тужиоцу ставља на терет, релевантне чињенице би биле да је тужилац одсуствовао са рада и да је то одсуство било неоправдано. У конкретном случају, по оцени овог суда правилно је другостепени суд закључио да је тужилац био оправдано одсутан са посла, јер је разлог његовог изостајања са посла била болест, што произлази из извештаја о привременој спречености за рад од 19.11.2013. године и оцене лекарске комисије од 05.11.2013. године.

Супротно наводима ревизије, у конкретном случају тужени није доказао да је тужилац извршио повреду радне обавезе због које му је отказан уговор о раду, јер није неоправдано изостао са рада, с обзиром да је своје одсуство достављањем дознака оправдао.

Супротно наводима ревизије није дошло до погрешне примене материјалног права које се односи на одредбу члана 103. став 1. Закона о раду имајући у виду да је тужилац дана 08.10.2013. године обавестио туженог за болест, и да је ова болест трајала у континуитету, па се не може тужени позивати да за наведену болест тужиоца није знао, те да га о томе тужилац није обавестио.

Такође, по оцени ревизијског суда претходни наводи нису основани и из разлога што је погрешан став туженог да је питање правилности процедуре обавештавања послодавца о привременој спречености запосленог за рад (у смислу члана 103. Закона о раду), одлучујуће за оцену законитости решења о отказу уговора о раду. Недостављање обавештења о привременој спречености за рад не води закључку о неоправданости одсуства са рада тужиоца, јер је разлог његовог одсуства била болест, што потврђује садржина извештаја од 19.11.2013. године, па то не може бити разлог за отказ уговора о раду.

Како је решење о отказу поништено, правилна је одлука о накнади штете која је предвиђена одредбом члана 191. став 5. Закона о раду, а имајући у виду да тужилац не захтева враћање на рад.

Одлука о трошковима парничног поступка донета је правилном применом одредби члана 153. и 154. ЗПП.

Одбијен је захтев туженог за накнаду ревизијских трошкова, јер по овом правном леку тужени није успео.

Из наведених разлога, а с обзиром да се осталим наводима ревизије оспорава утврђено чињенично стање што не може бити ревизијски разлог према одредби члана 407. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић